

A gyilkos

Miért nem veszi senki észre, hogy nem ehetnek meg? Miért?

Én bármire megesküszöm, hogy nem akarok bántani senkit, mégis érzem, ha megesznek, akaratomon kívül is baj lesz.

Megsütöttek, de mégsem vagyok olyan, amilyennek lennem kellene. Valami, egy apró részlet nem egyezik.

Miért van az mégis, hogy megették társaimat? Miért nem vették észre, hogy nem átlagos pogácsák? Én legalábbis nem érzem magam átlagos pogácsának, hanem valamivel többnek vagy kevesebbnek, ám ezt eddig nem sikerült eldöntennem. De azért mégis megették őket, és mind meghaltak. Vajon miért? Mi vagyunk a felelősek annyi ember haláláért? Erre a kérdésre azonban nem merek, nem akarok válaszolni, mert valami azt súgja, hogy igen, mi vagyunk a felelősek, igen, a mi lelkünkön szárad a haláluk.

Az a két gyermek és szüleik ott feküdtek falfehéren. És azok, akik a temetésre jöttek el, és ettek társaimból, azok is mind eltávoztak ebből a világból. A mentősök, az orvosok, mind! Miért történt ez?

Én nem akarok gyilkos lenni, mégis visznek. Visznek becsomagolva valakinek. Valakinek, aki talán nagyon örül nekem. Bekap, és rögtön utána meghal. És akkor én leszek a felelős a haláláért.

Lehet, hogy egy csecsemőt ölök meg, lehet, hogy egy életerős, fiatal leányt, vagy egy sokat megélt idős ember lesz az áldozat.

Ha megesznek, én is gyilkos leszek, még akkor is, ha nem ez a szándékom. De attól még mindenki gyilkosnak fog tartani, egy kegyetlen, hidegvérű gyilkosnak.

Kovács Henrietta,
9. A